

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.774 van 3 maart 2011
in de zaak A. 181.948/XII-5062**

In zake: de NV SLACHTHUIZEN EN MARKTEN
VAN ANDERLECHT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Van Steenwinckel
kantoor houdend te 1190 Brussel
Brugmannlaan 183
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE ANDERLECHT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent De Wolf
kantoor houdend te 1060 Brussel
Guldenvlieslaan 68/9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 maart 2007, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 23 november 2006 van de gemeenteraad van Anderlecht tot het heffen van een belasting op vertoningen, tentoonstellingen en gelijkaardige evenementen in privéruimten.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Patricia De Somere heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 januari 2011.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dave Devloo, die loco advocaat Jean Van Steenwinckel verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Benoit Snoeks, die loco advocaat Vincent De Wolf verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De bestreden gemeenteraadsbeslissing voert, voor de jaren 2007 tot en met 2011, ten laste van de inrichter, de eigenaar van de plaats, en de persoon die bijdragen int van de aanwezigen of deelnemers, een belasting in op vertoningen, tentoonstellingen en gelijkaardige evenementen in privéruimten, die berekend wordt in functie van de ontvangsten. Ze bedraagt meer bepaald 10 % van de bruto-ontvangsten van het entreegeld, na aftrek van de BTW.

Ook al eerder, op 6 december 2001, besliste de gemeenteraad tot het heffen van een dergelijke belasting. Die beslissing maakt het voorwerp uit van het beroep in de zaak A. 120.347.

IV. Ontvankelijkheid

4. Verwerende partij betwist in de memorie van antwoord de ontvankelijkheid van de vordering omdat niet wordt bewezen dat de raad van bestuur van verzoekster overeenkomstig artikel 17 tot het instellen van het beroep heeft beslist, namelijk in aanwezigheid van ten minste de helft van de leden, met meerderheid van stemmen.

5. In het auditoraatsverslag wordt vastgesteld dat de raad van bestuur van verzoekster op 19 maart 2007 bij unanimiteit tot het instellen van het beroep heeft beslist in aanwezigheid van twaalf van de dertien leden.

Blijkens haar laatste memorie heeft verwerende partij daar geen argumenten tegen in te brengen.

Ook de Raad van State ziet geen zulke argumenten. De exceptie is ongegrond.

V. Tweede middel

Standpunt van partijen

6. Een tweede middel in het verzoekschrift voert de schending van het artikel 464 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna: W.I.B. 1992) en van het *non bis in idem* beginsel aan. Toegelicht wordt in essentie dat de gemeenteraadsbeslissing een belasting heft van 10 % op de bruto-ontvangsten van het entreegeld, dat die ontvangsten reeds de belastbare basis uitmaken van de vennootschapsbelasting, dat nochtans gelet op artikel 464 W.I.B. 1992 de gemeenten niet gemachtigd zijn tot het heffen van gelijkaardige belastingen op de grondslag of op het bedrag van de vennootschapsbelasting/inkomstenbelasting.

7. Verwerende partij van haar kant wijst op het bepaalde in artikel 36 van de wet van 24 december 1948 betreffende de gemeentelijke en provinciale financiën (hierna: de wet van 24 december 1948). Zij leest daarin

“een toelating voor het instellen van een gemeentelijk belastingsreglement op vertoningen, tentoonstellingen en gelijkaardige evenementen”.

Beoordeling

8. Luidens artikel 464 W.I.B. 1992 zijn gemeenten “niet gemachtigd tot het heffen van: 1° opcentiemen op de personenbelasting, op de vennootschapsbelasting, op de rechtspersonenbelasting, en op de belasting van niet-inwoners of van gelijkaardige belastingen op de grondslag of op het bedrag van die belastingen, uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft; 2° belastingen op het vee”.

Artikel 36 van de wet van 24 december 1948, waarop verwerende partij zich beroept, bepaalt wat volgt:

“Worden opgeheven, behoudens hetgeen de dienstjaren vóór dat van 1949 betreft:

1° [...]

2° De ten behoeve van het Rijk geheven belastingen op

a) De vertoningen en vermakelijkheden;

[...]

De provinciale en gemeentelijke belastingen op de vertoningen en vermakelijkheden mogen geen toepassing vinden op de vertoningen gegeven in de schouwburgzalen en in te delen in een der volgende categorieën: treurspel, opera, opera comique, operette, blijspel, vaudeville, folkloristische klucht, drama, begin- eindeseizoenrevue of eindejaarsrevue door de vast verbonden gezelschappen”.

9. In haar arrest nr. 199.454 van 12 januari 2010 in de reeds vermelde zaak A. 120.347, oordeelt de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, met betrekking tot een identiek middel, dat het artikel 464, 1°, W.I.B. 1992 niet zo duidelijk is dat het verboden zou zijn ter interpretatie de parlementaire voorbereiding ervan na te gaan. Overwogen wordt eveneens dat dit evengoed geldt voor het artikel 36 van de wet van 24 december 1948 en voor de verhouding ervan ten opzichte van het artikel 34 van dezelfde wet, dat aan de basis van artikel 464 W.I.B. 1992 ligt.

In het licht van een en ander wordt in genoemd arrest finaal geconcludeerd “dat vanwege artikel 36 van de wet van 24 december 1948, het artikel 464, 1°, W.I.B. 1992 niet geacht kan worden de gemeenten te verbieden om een belasting op vertoningen en gemakkelijkheden te heffen op basis van de bruto-ontvangsten van het entreegeld”.

10. Naar de mening van de auditeur, hierin bijgevalen door verzoekster, doet het artikel 464, 1°, W.I.B. 1992 in die interpretatie de vraag rijzen naar de verenigbaarheid met de gelijkheidsregel. Voorgesteld wordt daarom het Grondwettelijk Hof de in het dictum overgenomen prejudiciële vraag voor te leggen.

Tevergeefs verzet verwerende partij zich tegen het stellen van de vraag omdat haars inziens het artikel 464, 1°, W.I.B. 1992 de gelijkheidsregel “klaarblijkelijk niet schendt”. De vraag is immers niet van die aard dat er redelijkerwijze geen enkele ruimte voor twijfel over bestaat dat ze negatief moet worden beantwoord.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. Aan het Grondwettelijk Hof wordt de volgende vraag gesteld:

“Schendt artikel 464, 1°, W.I.B. 1992 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het vanwege artikel 36 van de wet van 24 december 1948 geacht wordt de gemeenten te verbieden om een belasting op vertoningen en gemakkelijkheden te heffen op basis van de grondslag van de personen- of vennootschapsbelasting, terwijl artikel 464, 1°, W.I.B. 1992 de gemeenten wel verbiedt zulks te doen voor alle andere activiteiten die op het grondgebied van de gemeente plaatsvinden?”

3. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast om na de ontvangst van het antwoord van het Grondwettelijk Hof een aanvullend verslag op te stellen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 maart 2011,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest